

<sup>5</sup>De most elmegyek ahhoz, aki elküldött engem, és közületek senki sem kérdezi tőlem: Hova mégy? <sup>6</sup>Mivel ezeket mondom nektek, szomorúság tölti el a szíveteket. <sup>7</sup>Én azonban az igazságot mondom nektek: jobb nektek, ha én elmegyek; mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok. <sup>8</sup>És amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet. <sup>9</sup>A bűn az, hogy nem hisznek énbennem; <sup>10</sup>az igazság az, hogy én az Atyához megyek, és többé nem láttok engem; <sup>11</sup>az ítélet pedig az, hogy e világ fejedelme megítéltetett. <sup>12</sup>„Még sok mindent kellene mondanom nektek, de most nem tudjátok elviselni: <sup>13</sup>amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek. <sup>14</sup>Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek. <sup>15</sup>Mindaz, ami az Atyáé, az enyémmé; ezért mondtam, hogy az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek.”

Kedves Testvéreim!

A múlt héten arról beszéltem, hogy Jézus tanítványait mennyire letörhette mesterük halála. És még fel sem ocsúdtak belőle, máris szembesülniük kellett a feltámadás hihetetlen, elképzelhetetlen tényével. Jézus a feltámadása után 40 nappal sokat volt együtt tanítványaival. Megjelent, együtt volt velük. Említettem, hogy azokat az érzéseket fogjuk körüljárni, amelyek a tanítványokban lehettek. A múltkor az öröm, az a felhőtlen gyermeki öröm volt a témánk, amit a tanítványok Jézus megjelenéseikor érezhettek.

Ma, egy másik érzésről lesz szó, és egy ahhoz kapcsolódó cselekményről.

Hat éves lehettem, az öcsém kettő és fél, amikor egyszer édesanyám rám bízta a testvéremet pár percre, hogy vigyázzak rá, amíg ő elszalad a szomszédunkban lévő iskolába ebédért. Ez nagyjából öt percet jelentett. Én eléggé kötelességtudó gyerek voltam, az öcsém pedig egy nagyon jó kisgyerek, így ezt bátran meg mertem tenni. Az ablakból nézhettük is őt, így csak egy-két perc volt, amíg nem tud szemmel tartani bennünket. Az öcsém viszont, amikor édesanyánk eltűnt a szemünk elől igencsak elszomorodott, nem sírt, de eléggé panaszos volt. Próbáltam győzködni: mindjárt visszajön, nem hagy itt bennünket, egy kicsit még bírd ki. Próbáltam belé – ahogy mondanánk lelket önteni – de a helyzet csak rosszabb lett. Akkor megkérdeztem, mit csináljunk – az öcsém azt válaszolta sírjunk. Addigra már én is eléggé elszomorodtam, így jó ötletnek tűnt a sírás. Akkor nekiálltunk sírni. Amikor pár perc múlva megérkezett édesanyánk, akkor megkérdezte mit csináltok? Sírunk – válaszoltam. Miért? – kérdezte. Mert hiányoztál. Akkor átölelt bennünket.

Amikor a tanítványok húsvét után egybegyűlve, félelemmel a szívükben voltak együtt – mi van, ha őket is elkapják azok, akik Jézust keresztre feszítették? - ehhez az érzéshez járulhatott a bizonytalanság, vajon Jézus visszajön-e még? Látjuk-e még? Amikor nem volt velük, akkor bizonyára ezek az érzések erősödtek fel. De mit tesz az, aki fél? Azt hiszem, próbáltak lelket önteni egymásba, biztatni, bátorítani próbálták egymást. Mint én az öcsémet annak idején, de ezzel csak a sírásig jutottunk, sokszor még inkább elbizonytalanodunk. Jézus erről az érzésről is már jó előre beszélt tanítványainak. Mai igénkben ezt olvastuk:

<sup>5</sup>De most elmegyek ahhoz, aki elküldött engem, és közületek senki sem kérdezi tőlem: Hova mégy? <sup>6</sup>Mivel ezeket mondom nektek, szomorúság tölti el a szíveteket.

Ahogy arról a múlt héten is volt szó, Jézus nagyon jól látja, hogy milyen az ember élete nélküle. Szomorúság, félelem, bizonytalanság, bűn jellemzi. Ezt érezzük mi is, amikor Jézus nincsen ott az életünkben, a mindennapjainkban.

De, ahogyan édesanyám azért ment el, hogy nekünk ebédet hozzon, tehát hogy minket tápláljon, erősítsen, úgy Jézus sem azért ment el feltámadása után a mennybe, hogy minket ebben a szomorúságban, félelemben, bizonytalanságban tartson.

Azt olvastuk: <sup>7</sup>Én azonban az igazságot mondom nektek: jobb nektek, ha én elmegyek; mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok

Azért ment el Jézus, hogy elküldje a Pártfogót. Nagyon érdekes ez a szó. A görögben Paraklétosz, a latin le sem tudja fordítani, ugyanezt a szót használja. Nekünk Pártfogó vagy Vigasztaló szerepel a fordításainkban, de igaz mindegyik, sőt helyes a szószó, és az ítélő fordítás is jó lenne. Lefordíthatatlan kifejezés, ami jól érzékelteti azt, hogy itt a Szentháromság harmadik személyéről a Szentlélekről van szó. Isten Lelke egy megfoghatatlan, leírhatatlan, megmagyarázhatatlan, akiről még a hitvallásban is csak annyit tudunk mondani, hogy hiszünk benne (Hiszek Szentlélekben!)

Jézus elküldi, kiárasztja ezt a lelket, azt is megmondja, hogy miért. Azért, hogy leleplezzen.

<sup>8</sup>És amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet. <sup>9</sup>A bűn az, hogy nem hisznek énbennem; <sup>10</sup>az igazság az, hogy én az Atyához megyek, és többé nem láttok engem; <sup>11</sup>az ítélet pedig az, hogy e világ fejedelme megítéltetett.”

A Szentlélek leleplez. Először is leleplezi a bűnt.

És erre mondja Jézus, hogy ez jó? Jó, hogyha elküldi őt?

De az nem jó, ha kiderül, hogy milyen is vagyok valójában. Az nem tölt el jó érzéssel, ha rám bizonyítják, hogy bűnös vagyok.

Éveken át börtönmisszióztam. Ott bent a tárgyalások előtt mindenki ártatlannak vallotta magát. A bíró volt a gonosz, aki leleplezte az ember bűnét, aki megítélte, és elítélte őt.

A bűnöző szempontjából ez elvileg a gyógyuláshoz vezető út. Le kell töltenie a bűnéért járó büntetést, és akkor szabadulva tiszta lappal kezdheti az életét. Akkor már nem kell rejtőzködni, nem kell bujkálnia, nem kell félelemben élni.

A Szentlélek, a Paraklétosz eljövetele ennek a folyamatnak az eleje. Ráébreszt arra, hogy bűnösök vagyunk, megítél és elítél bennünket. Az ítéletet viszont nem nekünk kell elszenvedni, hiszen Jézus ezt megtette helyettünk, a golgotai kereszten. Ezért mondja Jézus azt, hogy az a bűn, ha nem hiszünk benne. Benne, aki az Isten fia, aki az atyához megy, aki halálával legyőzte a kísértést és a bűnt.

Egy családban az apa összetűzésbe került a fiával, aminek az lett a következménye, hogy a fiú elment otthonról, az apa pedig bezárta mögötte az ajtót ezekkel a szavakkal, amíg így gondolod, addig ne is gyere vissza. A fiú eléggé dacos volt, és már vágyott is a függetlenségre, így elindult a nagyvilágba. Híres ember lett belőle, sokaknak segített, mindig lehetett hozzá fordulni, rengeteg barátja lett, mindent megkapott amire vágyott, csak egyetlen dolgot nem, az apja szeretetét. Pedig az apja otthon nagyon várta, hogy fia hazatérjen. De ő nem ment, mert nem tudott, mert valami megakadályozta. Néha az elfoglaltságai, hiszen sok volt neki: munka, család, ráadásul sok időt emésztett fel, hogy másoknak segítsen. Meg arra is gondolt, hogy az apja biztosan nem látná szívesen, hiszen a szívesen, mert az a dolog, ami miatt eljött, még mindig közöttük van. Nem mehetek vissza, gondolta. Néha azért elment a szülői ház felé, de bekopogtatni sohasem volt ereje, bátorsága. Aztán egyszer találkozott a testvérével, aki elmondta neki, hogy apja mennyire szomorú, hogy nem megy haza. Nem mehetek – mondta a testvére, hiszen tudom a szabályokat, és én azokat képtelen lennék betartani, akkor pedig ismét csak összevesznénk. Tudod – mondta neki a testvére – mióta elmentél, apánk engem büntet, ismerem őt, és én majd közben járok az érdekedben. Most elmegyek hozzá, elmondom, hogy el fogsz jönni. Te pedig vasárnap gyere el, én ott leszek, és magamra vállalom mindent.

Jézus azért jött, hogy hazahívjon bennünket. Ő a testvérünk, aki a mi bűneink miatt szenvedett, vétkeink miatt törték össze, ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen. Az Atya hazavár téged és engem. A visszatalálásunk útvonalán viszont sokszor rosszul gondolkozunk, mert azt gondoljuk, hogy ha mi jó emberek vagyunk, ha segítünk másoknak, ha erkölcsös életet élünk, akkor az már elég az üdvösséghez. A keleti vallások hirdetik valami ilyesmit, a keresztyénség azt tanítja, hogy csak azért mert jó emberek vagyunk még nincs üdvösségünk, hiszen ahogy igénkben Jézus fogalmaz: a bűn az, ha nem hiszünk benne. Ha viszont hiszünk, akkor az utunk is kiegyenesedik, akkor már nem érdekből, hanem hálából tesszük a jót. Csak Jézus az út, nincs más lehetőségünk az Atyához való visszatérésre.

A mai vasárnap cantate vasárnapja, az éneklés vasárnapja. Ehhez kapcsolódóan had emeljek ki végezetül egy fél mondatot mai alapigénkből: *engem fog dicsőíteni*. – Mármint a Szentlélek Jézust dicsőíti. Amikor éneklek, nem félek, amikor éneklek, nem tudok vétkezni, amikor éneklek nincsen bennem szorongás, mert Istent dicsőítem. Persze azért nem mindegy, hogy mit éneklek, és nem mindegy, hogy milyen lélekkel éneklünk.

Mert ha a Szentlélekkel együtt dicséjük az Urat, akkor valóban gyógyul a lelkünk, akkor nincs félelem, szorongás. Elképzelttem a tanítványokat, ahogyan egymást bátorítják Jézus feltámadása után. Aztán elképzelttem őket, amikor már megkapták a Szentlélek ajándékát, és már nem egymás bátorítása, és az azt követő együtt sírás, hanem az Isten dicsérete volt az ajkukon. Amikor Pünkösöd napján a zsidóktól való félelem miatt bezárt ajtó mögött a tanítványok együtt voltak, és betöltötte őket Isten Szentlelke, akkor hirtelen olyan bátorságuk lett, hogy kimentek az utcára hirdetni az evangéliumot, hogy mennyire szeret bennünket az Atya.

Hogyan kaphatjuk meg ezt a dicsőítő Lelket? Akkor, ha leborulunk Isten elé, és imádságban letesszük az életünket, és bevalljuk neki, hogy mi magunktól csak a sírásig jutunk. Aztán kérjük őt, hogy nyissa meg a szemeinket, leplezze le bűneinket, hogy meglássuk kik is vagyunk, ha ez megtörténik, akkor vagyunk kész arra, hogy Jézus keresztyét látva gyászéneket, az ő feltámadását figyelve pedig örömeink legyen ajkunkon. Tegyük ezt most is, imádkozzunk!